

Arrest

nr. 195 970 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 4 augustus 2016 België is binnengekomen samen met haar twee minderjarige kinderen, diende op 5 augustus 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 14 juni 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 14 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 05/08/2016

U werd op 18 mei 2017 gehoord op het CGVS, van 14u tot 17u25, bijgestaand door een tolk die het Swahili machtig is. Uw advocaat, meester Hinnekens, was hierbij aanwezig gedurende het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Burundees staatsburger te zijn, van Tutsi-origine, afkomstig van Bujumbura. Op 11 december 2015 vielen twee politieagenten, onder begeleiding van 9 jongeren, uw restaurant binnen, waar ze enkele aanwezige klanten doodden en u meenamen. U werd gedurende een week opgesloten. Tijdens deze week werd u ervan beschuldigd in uw restaurant medestanders van Alexis Sinduhije, een oppositieleider, eten te geven en hiervoor geld te ontvangen. U werd tijdens uw gevangenschap geslagen en verkracht. Na zeven dagen werd u naar buiten gebracht, nadat uw familieleden hadden onderhandeld en betaald voor uw vrijlating. U ging naar het militair hospitaal waar u door een u bekende arts verzorgd werd. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis vernam u dat de politieagenten die door uw familie werden betaald om u vrij te krijgen ontevreden waren met het bedrag. Er werd u aangeraden het land te verlaten. U vertrok op 24 februari 2016, samen met uw kinderen, naar Tanzania, waar u begon met het regelen van uw vertrek naar Europa. U kon op een frauduleuze manier een visum voor Italië bemachtigen. Op 11 juli 2016 kwam u vervolgens in Italië aan waar u ongeveer drie weken bleef alvorens door te reizen naar België waar u op 4 augustus 2016 asiel vroeg. Uw man, die de Britse nationaliteit zou hebben, vervoegde u later in België en zou in België over een verblijfsrecht beschikken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen enkele vaststellingen te worden gedaan bij de documenten die u tijdens uw asielprocedure voorlegde en die toelaten geen geloof meer te hechten aan uw verklaringen met betrekking tot de ernstige problemen die u in Burundi zou hebben gekend met de autoriteiten.

Zo dient te worden vastgesteld dat het paspoort, waarmee uw oudste zoon reisde, door de Burundese autoriteiten werd afgeleverd op 25 februari 2016, zijnde twee maanden nadat u ontsnapt zou zijn uit de handen van de Burundese autoriteiten, die u nu nog steeds zou vrezen. Dat de Burundese autoriteiten een internationaal paspoort afleveren aan uw minderjarige zoon tast reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen over een vervolging door deze autoriteiten aan. Uit het paspoort van uw zoon Haruna, blijkt bovendien dat hij de dag na het verkrijgen van zijn paspoort naar Tanzania reisde. De stempel in zijn paspoort toont aan dat hij gecontroleerd werd, wat opnieuw vragen doet rijzen bij uw verklaringen dat u gezocht wordt door de Burundese autoriteiten, aangezien men er kan van uitgaan dan indien u werkelijk zou gezocht worden, de autoriteiten uw minderjarige zoon niet zo gemakkelijk zouden laten vertrekken. Echter, de vaststellingen met betrekking tot het paspoort van uw zoon Haruna verdwijnen in het niets in vergelijking met de vaststellingen die kunnen gemaakt worden betreffende uw eigen internationaal paspoort.

Volgens uw verklaringen voor het CGVS werd u door de Burundese autoriteiten opgesloten van 11 december 2015 tot en met 18 december 2015, waarna u onmiddellijk naar het militair hospitaal ging om er verzorgd te worden. Pas op 25 december verliet u het ziekenhuis, waarna u de volgende dag naar Rumonge (een stad in Burundi) werd gebracht. Daar wachtte u tot 24 februari 2016 om te vertrekken naar Tanzania (zie gehoor CGVS, p. 8-9). Uit de stempels in uw paspoort blijkt echter dat u reeds op 29 januari 2016 Burundi verliet en op 30 januari, via Rwanda, in Tanzania aankwam (zie pp. 8-9 van uw paspoort). U werd gecontroleerd op de luchthaven van Bujumbura door de Burundese autoriteiten bij uw vertrek, wat opnieuw ernstige vragen doet rijzen bij uw verklaring door de Burundese autoriteiten gezocht te worden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u op 15 februari 2016 openlijk, via de luchthaven van Bujumbura terugkeerde naar Burundi, het land waar volgens uw verklaringen uw leven in gevaar is, om op 24 februari, inderdaad zoals u ook verklaarde voor het CGVS, terug te keren naar Tanzania. Het ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees dat u gedurende meerdere dagen, via een gecontroleerde weg dan nog, kon en wou terugkeren naar Burundi, enkele weken nadat u door de autoriteiten zou zijn vastgehouden, gefolterd en verkracht.

Deze vaststellingen worden bovendien versterkt en ondersteund door wat werd waargenomen op uw facebookprofiel (zie informatie in uw administratief dossier).

Uit uw facebookprofiel en dat van uw oudste zoon Haruna, blijkt immers dat u inderdaad op 15 februari 2016 een foto postte waaruit blijkt dat u reisde met het vliegtuig, samen met uw jongste zoon. Op 30 januari 2016 postte uw oudste zoon een foto op zijn facebookprofiel waaruit blijkt dat hij op 30 januari 2016 het vliegtuig nam.

Verder kan uit uw facebookprofiel worden afgeleid dat u in de periode waarin u verklaarde opgesloten geweest te zijn en in het ziekenhuis gelegen te hebben (van 11 tot 25 december), wel heel actief was op facebook. Op 14 december 2015, toen u volgens uw verklaringen opgesloten zat, werden er op uw facebookaccount foto's van uw kinderen en uzelf op het strand gepost. Op 17 december 2015, toen u volgens uw verklaringen nog steeds opgesloten zat, werd er op uw facebookprofiel een foto gepost van een feest waarop u aanwezig was. Op 25 december, de dag dat u het hospitaal zou verlaten hebben, werden er op uw facebookprofiel opnieuw meerdere foto's gepost, evenals op 26 december. Er werd ook met uw account meermaals gereageerd in deze periode. U tijdens het gehoor geconfronteerd met enkele vaststellingen betreffende uw facebookactiviteiten tijdens uw beweerde opsluiting, reageerde u door te stellen dat het uw zoon is die actief is op uw facebookprofiel en dat u niet weet hoe u foto's moet posten op facebook, noch hoe u berichten moet lezen of beantwoorden (zie gehoor CGVS, p. 11-12). Hoewel nooit kan worden uitgesloten dat iemand anders eens een post plaats op een facebookaccount indien deze beschikt over de nodige paswoorden, dient te worden vastgesteld dat het zeer onwaarschijnlijk is dat uw zoon, die trouwens zelf over meerdere facebookaccounts beschikt, dermate actief zou zijn op uw facebookaccount. Bovendien lijkt hij zich dan toch wel heel erg in uw rol in te leven. Zo noemt hij op 14 mei jl uw moeder 'my mam' (sic); wenst hij zichzelf op 21/5/2016 via uw facebookprofiel een gelukkige verjaardag; post hij op 29 mei 2016 de tekst 'love you my boy'; schrijft hij op 27 oktober 2015 'I like my job' bij enkele foto's van decoraties voor een feest,... Er dient ook te worden opgemerkt dat u reeds in november 2010 een facebookaccount aanmaakte, toen uw zoon Haruna amper 10 jaar oud was. Het is onwaarschijnlijk dat hij uw facebookaccount zou opgemaakt hebben en onderhouden hebben in die periode. U hebt (dd. 29/5/2017) 1.233 facebook-vrienden die uw zoon allemaal zou 'gemaakt' hebben. Ook dit is allerm minst aannemelijk te noemen. De aard van de reacties op uw facebookprofiel laat toe te concluderen dat het niet uw zoon was die deze opstelde, maar wel degelijk u zelf.

Wat betreft de schriftelijke opmerkingen die uw advocaat nog toevoegde (dd. 31/5/2017) kan worden opgemerkt dat deze herhaalt dat uw zoon berichten op uw facebook-account zou geplaatst hebben. Hij haalt het bericht dd. 14/12/2015 aan met foto's van u en uw kinderen op het strand, waarbij vermeld staat 'Ik ben God dankbaar voor deze rijkdom, waarover ik trots ben.'; bezwaarlijk een tekst van de hand van een jongen van 15 jaar, die op dat moment, althans volgens de brief van uw advocaat, ervan overtuigd is dat zijn moeder ergens ondergedoken was. Wat betreft de opmerking van uw advocaat, dat bij de foto van het huwelijk van uw nicht vermeld wordt 'Waaw, kijk naar de familie van mijn moeder K.F.' - waarbij de advocaat toevoegt (afkorting familienaam moeder)- en diens conclusie dat dit uitdrukkelijk aangeeft dat uw zoon zich effectief bezig hield met de facebook-account, dient te worden vastgesteld dat niet kan ingezien worden hoe de advocaat deze conclusie trekt aangezien ten eerste u ook een moeder hebt en dus een familie van uw moeder waarnaar u kan verwijzen in een bericht; ten tweede uw naam (A.I.) is en u dus noch de letter K, noch de letter F als initialen heeft.

Er werd u tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of u tijdens uw opsluiting contact had met de buitenwereld, waarop u enkel refereerde naar een contact dat u had met uw broer, via een telefoon die u werd doorgegeven. U verklaarde op geen andere manier contact gehad te hebben met de buitenwereld en geen GSM gehad te hebben (zie gehoor CGVS, p. 9-10). Het is dus onmogelijk dat u deze posts tijdens uw opsluiting kon doen. Bijgevolg zijn uw verklaringen betreffende uw opsluiting totaal ongeloofwaardig.

Er zijn echter nog meer elementen die fundamenteel afbreuk doen aan uw algehele geloofwaardigheid. Zo verklaarde u na uw opsluiting voor medische verzorging naar het militair hospitaal van Bujumbura gegaan te zijn (zie gehoor CGVS, p. 8). Toen u erop attent gemaakt werd dat het toch wel een risico inhoudt om, nadat men is ontsnapt uit gevangenschap door de autoriteiten, een hospitaal vol Burundese militairen op te zoeken, stelde u dat u er een arts kende, uw gynaecoloog. U verklaarde dat uw kinderen ook in het militair hospitaal geboren werden (zie gehoor CGVS, p. 10). Echter, uit de paspoorten van uw kinderen blijkt dat ze geboren zijn in de communes Bwiza en Buyenzi, terwijl het militair hospitaal gelegen is in de commune Kamenge. Wat betreft uw verklaringen dat u in de commune Cibitoke, waar op 11 december 2015 inderdaad meerdere incidenten plaatsvonden (zie informatie in uw administratief dossier), woonde, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt : u verklaarde voor de DVZ en voor het CGVS dat u daar een klein restaurant (weliswaar met vijf personeelsleden) had. Er dient te worden vastgesteld dat u op uw facebookprofiel wel honderduit melding maakt van uw andere beroep, dat u voor de DVZ niet te vermelden, met name decoratrice van trouwgelegenheden, maar er nergens enige melding wordt gemaakt van uw restaurant in Cibitoke. Nergens uit uw documenten blijkt dat u woonachtig was in Cibitoke.

Uw huwelijksakte vermeldt de commune Rohero als plaats van gebeuren, uw kinderen gingen naar school in het centrum van de stad en later in de Commune Kigobe (zie gehoor CGVS, p. 5) en uw zoon vermeldt op zijn facebookprofiel als woonplaats 'Nyamirambo, Muramvya, Burundi', een plaats buiten Bujumbura. Er wordt bijgevolg ernstig getwijfeld aan uw activiteiten in Cibitoke.

Wat betreft de situatie van uw man kan nog het volgende worden opgemerkt : u verklaart dat uw man de Britse nationaliteit heeft en woonachtig was in Groot Brittannië. Hij zou niet met u van Tanzania naar België gereisd zijn, maar vanuit het Verenigd Koninkrijk jullie nagereisd zijn (zie gehoor CGVS, p. 3). Uit de foto's die op uw facebook te vinden zijn, blijkt nochtans dat uw man, in juli 2016, mee met jullie op het vliegtuig naar België zit. Het is trouwens op zijn minst merkwaardig te noemen dat u, van wie de echtgenoot en de vader van haar kinderen, de Britse nationaliteit zou hebben, niet overwogen hebt naar Groot-Brittannië te gaan. U gevraagd naar een mogelijke Britse nationaliteit voor uw kinderen, of voor u zelf verklaart u dit niet te weten. Indien u zich werkelijk in Burundi en daarna in Tanzania gedurende meerdere maanden in een preciaire situatie zou bevonden hebben, is het niet aannemelijk dat u deze optie, niet zou overwogen hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het immers mogelijk is dat uw kinderen van rechtswege de Britse nationaliteit hebben, en dat er zich in Dares-Salaam een Britse ambassade bevindt. Indien jullie werkelijk in nood waren mocht van jullie verwacht worden dat u tijdens uw verblijf in Tanzania beroep zou hebben gedaan op de Britse ambassade. Dat u naliet dit te doen tast eens te meer de ernst van uw vrees aan. Niettegenstaande u als echtgenote van een Brits staatsburger en moeder van mogelijke Britse staatsburgers een beroep kon doen op de Britse ambassade in Tanzania, of er alvast kon informeren naar mogelijkheden tot verblijf in Groot Brittannië, kozen jullie ervoor om, op frauduleuze wijze met frauduleuze documenten een visum te verkrijgen voor één van de lidstaten van de Europese Unie, met name Italië (zie gehoor CGVS, p. 6). U verklaart dat uw man de smokkelaar smeekte om alles te doen om een visum te krijgen opdat u kon vertrekken (zie gehoor CGVS, p.5). Dat ook uw man er niet aan dacht een beroep te doen op zijn ambassade, tast de ernst van uw problemen maar ook de geloofwaardigheid van jullie profiel ernstig aan.

Verder verklaarde u bij uw arrestatie naar 'het kerkhof waar Ndadaye begraven is' gebracht te zijn (zie gehoor CGVS, p. 6). U verder gevraagd of u werkelijk op het kerkhof was opgesloten, preciseert u dat er het kerkhof is en verder een klein huisje en dat de naam van de plaats 'het kerkhof van Ndadaye' is. Gevraagd of er nog andere mensen, buiten Ndadaye begraven zijn, antwoordt u bevestigend (zie gehoor CGVS, p. 9). Er dient te worden opgemerkt dat Ndadaye begraven is op het domein van het presidentieel paleis en dat die plaats dus helemaal niet 'het kerkhof van Ndadaye' heet (zie informatie in uw administratief dossier). Uw beschrijving van het perceel en de naam die u eraan geeft, toont aan dat u er helemaal niet van op de hoogte was dat het graf van Ndadaye zich eigenlijk bij het presidentieel paleis bevindt. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw opsluiting ernstig aangetast.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b, worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend als hij, in geval van terugkeer naar zijn land en in zijn hoedanigheid als burger, een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4 §2, c) van de Wet van 15 december 1980).

In dit opzicht dient te worden beoordeeld of de huidige situatie in Burundi een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Wet van 15 december 1980, d.w.z. een geweldsituatie die een zodanig hoog niveau bereikt dat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Burundi wordt teruggezonden, een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen alleen wegens zijn aanwezigheid op het grondgebied (zie CJUE, 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji).

Het begrip 'reëel risico' werd overgenomen uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van toelichting, Kamer, gew. zit. 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 85). Het risico in geval van terugkeer wordt dus beoordeeld in het licht van de interpretatie van het Hof van het begrip 'reëel risico'. Het risico moet persoonlijk, voorspelbaar en actueel zijn. Een potentieel risico op basis van speculaties, hypothesen, veronderstellingen of gewone vermoedens volstaat niet. Vooruitzichten over de evolutie van een situatie volstaan ook niet (EHRM, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, nr. 14.038/88, § 94; EHRM, Vilvarajah en anderen vs. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; CEDH, Chahal vs. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, nr. 22.414/93, § 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 46951/99, § 69).

Burundi kent op dit ogenblik een problematische en ernstige veiligheidssituatie. Er moet rekening worden gehouden met verschillende objectieve elementen om het reële risico bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 te beoordelen.

Deze situatie gaf aanleiding tot confrontaties tussen het Burundese leger en gewapende groepen. Deze conflicten zijn niet ononderbroken en zijn afgebakend in de tijd en in de ruimte. Deze conflicten blijven niet duren en zijn gelokaliseerd.

Naast deze conflicten kent Burundi op dit ogenblik veel sporadische gewelddaden. Hoewel deze sporadische gewelddaden frequent zijn, zijn ze hoofdzakelijk doelgericht.

Hoofdzakelijk gaat het enerzijds om regelmatige gewelddaden vanwege de autoriteiten (leger, ordetroepen, Imbonerakure). Hun doelwitten zijn betogers, oppositieleiden, journalisten, militanten van het middenveld, mensenrechtenactivisten, bewoners van wijken van wie men denkt dat ze de oppositie steunen, of daarmee gelijkgesteld. Anderzijds pleegt de oppositie ook regelmatig gewelddaden die gericht zijn op het leger, de politie, leden van de partij aan de macht of naaste medewerkers van de regering, inwoners van wijken die als regeringsgezind worden beschouwd, of daarmee gelijkgesteld.

Bovendien zijn deze gewelddaden hoofdzakelijk gelokaliseerd in afgebakende zones van het land - Bujumbura, sommige gemeenten buiten de hoofdstad.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat andere burgers dan personen die specifiek worden geïdendeerd door een of andere bij de crisis betrokken partij en zelf niet betrokken zijn bij deze crisis, indirecte, zijdelingse slachtoffers van deze doelgerichte en sporadische acties kunnen zijn.

Bovendien geeft de huidige situatie ook aanleiding tot machtsmisbruik van een of andere partij die bij de crisis betrokken is, alsook tot een stijging van de criminaliteit waarvan personen zonder specifieke reden het slachtoffer kunnen zijn.

Deze gewelddaden waarvan personen die niet specifiek worden geïdendeerd door een of andere bij de crisis betrokken partij, het slachtoffer kunnen zijn, lijken toevallig of vinden los van sporadische en doelgerichte gewelddadige acties van een van deze partijen plaats.

In voorkomend geval wordt de behoefte aan internationale bescherming van deze indirecte slachtoffers van doelgericht en sporadisch geweld van een of andere bij de crisis betrokken partij, alsook van de slachtoffers van machtsmisbruik of van misdaden hoofdzakelijk onderzocht in het licht van artikel 48/3 of, in casu, artikel 48/4, §2, a of b van de Wet van 15 december 1980.

Maar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze gewelddaden niet zodanig veralgemeend en systematisch zijn, hetzij in Bujumbura of buiten de hoofdstad, dat er sprake is van willekeurig geweld of dat het geweld niet van die aard is dat er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat een Burundese burger in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, alleen wegens zijn aanwezigheid in Burundi, een reëel risico (en dus er in concreto te beoordelen en geen veronderstelling of hypothese) op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon loopt.

Hoewel er in 2015 sporadische conflicten tussen het Burundese leger en gewapende groepen plaatsvonden, blijkt niet uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de huidige situatie in Burundi zou overeenstemmen met een gewapend conflict, een situatie waarin de reguliere troepen van een land vechten tegen een of meerdere gewapende groepen of waarin twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten (HJEU, C-285/12 Diakité tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, arrest van 30 januari 2014).

Na onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de voorgaande vaststellingen zijn er geen ernstige redenen om aan te nemen dat er op dit ogenblik in Burundi sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dat voor elke burger een reëel risico op ernstige schade voor zijn leven of persoon in geval van terugkeer met zich meebrengt.

De documenten die u in de loop van uw asielprocedure neerlegde wijzigden hetgeen hierboven werd gesteld niet. Immers, de foto van uw Burundese identiteitskaart en uw paspoort en die van uw kinderen bevatten informatie die hierboven niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de Burundese huwelijksakte (afgeleverd op 20/4/2015) kan worden opgemerkt dat deze stelt dat u lerares was, wat niet overeenkomt met uw verklaringen. Verder bevat dit document geen elementen die uw beweerdde problemen in Burundi zouden aantonen. U legde verder voor de DVZ reeds twee medische attesten van dokter Steven (V.D.B.), beiden dd. 27/9/2016 voor. Uit deze attesten blijkt dat u HIV+ bent (sinds 2008) en last heeft van slapeloosheid. Er is ook sprake van psychologische problemen en een 'traumatisme sexuel'. Uit het attest blijkt enkel dat er met uw man gesproken werd over dit 'traumatisme sexuel'. Er worden verder geen vaststellingen gedaan hierover. De attesten van dr. (V.D.B.) bevestigen niet de door u aangehaalde problemen in Burundi en zijn aldus niet in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Het medisch attest dd. 8/5/2017 refereert naar een verkrachting in 12/2015. Er dient te worden opgemerkt dat ook hier de arts geen uitspraken doet over vaststellingen waaruit verkrachting blijkt, maar zich in zijn attest baseert op uw verklaringen hieromtrent.

Het onderzoek vond dan ook bijna 1,5 jaar na de door u verklaarde verkrachting plaats. Bijgevolg vallen ook hier geen conclusies uit te trekken naar de geloofwaardigheid van uw verklaringen toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de motiveringsplicht, van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 62 van de Vreemdelingenwet. Verder stelt zij dat de commissaris-generaal machtsmisbruik heeft begaan en een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. Tevens voert zij aan dat *"het principe van goede administratie"* en *"het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht"* geschonden zijn. Verzoekster verwijst tot slot naar artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde schendingen en omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoekster stelt voorafgaandelijk dat de bestreden beslissing verwijst naar gedateerde gegevens. Zij verwijst naar recentere bronnen die de kansen voor haar asielaanvraag doen stijgen. Heel wat elementen in haar relaas worden bevestigd door internationale bronnen.

Verzoekster vestigt voorts de aandacht op het gegeven dat zijzelf en haar kinderen Tutsi zijn en dat twee gezinsleden een erge vorm van HIV hebben.

Verzoekster verwijst naar informatie over de mensenrechtenschendingen in Burundi. Zij maakte gewag van vergelijkbare gebeurtenissen voor zichzelf en anderen. Verzoekster geeft in deze een uiteenzetting omtrent de situatie en de gepleegde mensenrechtenschendingen in Burundi in de periode 2015-2017; onder meer in de wijk Cibitoke waar zij een restaurant had. Volgens haar stroken de voorhanden zijnde gegevens kennelijk met haar verklaringen. Ook een aantal andere specifieke verklaringen nopens de plaats van de gevangenschap en de verkrachting worden bevestigd door internationale bronnen.

Betreffende de motivering inzake het paspoort van haar zoon, doet verzoekster gelden:

"Het paspoort voor de minderjarige zoon diende te worden verkregen via het betalen van smeergeld, via bemiddeling. In casu werd de grijpende arm van de overheid ontlopen door het betalen van smeergeld. In Burundi is corruptie wijdverbreid (Nederlands ministerie van buitenlandse zaken Algemeen Ambtsbericht Burundi, 22 maart 2017, [https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2017/03/22/algemeen-ambtsbericht-burundi-maart-2017/Algemeen ambtsbericht Burundi.pdf](https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2017/03/22/algemeen-ambtsbericht-burundi-maart-2017/Algemeen%20ambtsbericht%20Burundi.pdf), p 45).

Dat nergens wordt aangegeven op welke basis de bestreden beslissing steunt om hard te maken waarom de minderjarige zoon van de verzoekende partij zou vervolgd worden of gegijzeld worden in Burundi. Dergelijke praktijken staan bijvoorbeeld niet vermeld in het Nederlands ambtsbericht (Nederlands ministerie van buitenlandse zaken : Algemeen Ambtsbericht Burundi, 22 maart 2017, [https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2017/03/22/algemeen-ambtsbericht-burundi-maart-2017/Algemeen ambtsbericht Burundi.pdf](https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2017/03/22/algemeen-ambtsbericht-burundi-maart-2017/Algemeen%20ambtsbericht%20Burundi.pdf)). Er dient benadrukt te worden dat de grenzen (Nederlands ministerie van buitenlandse zaken : Algemeen Ambtsbericht Burundi, 22 maart-2017, [https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2017/03/22/algemeen-ambtsbericht-burundi-maart-2017/Algemeen ambtsbericht Burundi.pdf](https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2017/03/22/algemeen-ambtsbericht-burundi-maart-2017/Algemeen%20ambtsbericht%20Burundi.pdf), p. 52) en aldus de grenscontrole blijkbaar poreus is, daar waar in de periode waarin hij reisde er sprake was van een zeer groot contingent reizende personen.

De oudste zoon HIV, patiënt zou hoe dan ook het risico dienen te nemen te vertrekken. Met een door HIV aangetaste lever en longen zou hij het zeker niet in Burundi uitegehouden hebben. Door Europese sancties aan het adres van het regime is immers de bevoorrading van de levensnoodzakelijke medicamenten niet langer mogelijk.

Verzoekende partij vermocht haar zoon niet achter te laten."

Inzake de motivering inzake haar eigen paspoort, in combinatie met haar facebookprofiel, doet verzoekster gelden:

"In het algemeen dient er gesteld te worden dat het verhoor wat betreft de reisweg niet in detail is gebeurd. In die zin stroken de verklaringen van de verzoekende partij minstens grosso modo met de waarheid. In die zin stroken de gegeven puzzelstukken met de waarheid, daar waar de documenten zoals paspoorten met stempels wel degelijk werden voorgelegd. Verzoekende partij werd nergens geconfronteerd met de gegevens in verband met het paspoort en heeft dus daarover geen uitleg kunnen geven.

Dat meer in het algemeen zelfs het niet vermelden van een feit in een fase van de procedure niet van die aard zou zijn een weigeringsbeslissing te verantwoorden (RvSt. 79.015 van 2 maart 1999, in de zaken 57.498/ VII 17.575 en 57.968/ VII 17.576).

Voor het verkrijgen van documenten voor minderjarigen is de meerderjarige ouder noodzakelijk. Wil er voor een minderjarige een document verkregen worden dan dient de ouder aanwezig te zijn (Nederlands ministerie van buitenlandse zaken : Algemeen Ambtsbericht Burundi, 22 maart 2017, https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2017/03/22/algemeen-ambtsbericht-burundi-maart-2017/Algemeen_ambtsbericht_Burundi.pdf, p 55). De enige reden waarom de verzoekende partij diende terug te keren naar Burundi, was zorgen dat haar oudste zoon een paspoort zou krijgen. Zonder dit paspoort zou de zoon nooit het land kunnen verlaten. In die zin had de verzoekende partij totaal geen keuze.

Er dient benadrukt te worden dat de grenzen (Nederlands ministerie van buitenlandse zaken : Algemeen Ambtsbericht Burundi, 22 maart 2017, https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2017/03/22/algemeen-ambtsbericht-burundi-maart-2017/Algemeen_ambtsbericht_Burundi.pdf, p. 52) en aldus de grenscontrole blijkbaar poreus is, daar waar in de periode waarin verzoekende partij reisde er sprake was van een zeer groot contingent reizende personen. Juist door het reizen per vliegtuig werden de risico's vermeden om te rijden via land. In internationale rapporten wordt dan ook teruggevonden dat zij die over land gereisd hebben juist al te vaak doelwit werd van de regeringspartij, haar trawanten en de overheid. Destijds werden blijkbaar gelet op de hoeveelheid arrestanten niet iedereen administratief genoteerd en vervolgens zo hij of zij zou vermogen te ontsnappen geseind. Wie aldus er niet direkt uitgehaald werd omwille van te gekend vermocht te ontsnappen aan de greep van de overheid bij vliegvluchten."

Waar haar relaas in twijfel wordt getrokken op basis van haar facebookprofiel, voert verzoekster aan:

"De conclusie dat verzoekende partij niets vermocht te posten op facebook lopende haar opsluiting is juist. Dat het noodzakelijk zou zijn dat zij die berichten op internet zou geplaatst hebben is een onjuiste conclusie, een vermoeden op basis van al te wankelende gegevens.

(...)

Het dossier van het CGVS bevat blijkbaar een aantal facebookberichten in een niet Europese taal, Swahili, waarover het CGVS iets voorhoudt teneinde de negatieve beslissing te motiveren. Er is geen enkele vertaling daarvan bijgevoegd zodat het voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet mogelijk zal zijn om het beweerde te kunnen verifiëren. Zo de het CGVS iets wil gronden op stukken moet dit kunnen worden nagegaan. De raadsman van de verzoekende partij kan niet geacht worden Swahili te kennen zodat het moeilijk is om op goede en efficiënte manier verweer te voeren; zo het tot dusver gevoerde verweer gebreken zou vertonen kan in die zin niet aan de raadsman van de verzoekende partij geweten worden. De dossierbehandelaar of diegene die de beslissing genomen heeft kan niet geacht worden Swahili te kennen. Er kan also niet achterhaald worden op welke basis de beslissing genomen is, zonder dat minstens voorafgaandelijk een vertaling voorligt van de stukken waarop het Commissariaat-Generaal de bestreden beslissing baseert.

(...)

Het openen van een facebookprofiel, kan gebeuren los van het feit of men dergelijk profiel dan al dan niet zelf gebruikt. Een facebookprofiel kan gemakkelijk door anderen beheerd worden en dit is zelfs niet ongewoon, zelfs voor personen van een beperkte ouderdom. Als men een facebookprofiel voor een ander beheert is dit zeker en vast ongewoon dat men zich in zijn rol inleeft Het is evenmin ongewoon dat wie voor een ander op facebook zit, ook zelf een facebookprofiel heeft of beheert.*

Verzoekende partij kan zelfs niet goed overweg met de moderne média zoals facebook. Het is de zoon (H.N.) die in december nadat diens moeder gevangen werd genomen en tijdens de gevangenschap een aantal berichten/foto's geplaatst heeft. Verzoekende partij zelf gebruikte het toestel eigenlijk niet echt vaak en benutte zeker en vast niet de mogelijkheden die het als smartphone aan een gebruiker zou kunnen bieden.

Facebook is eigenlijk een zeer virtueel médium waarbij men fysiek totaal niet aanwezig dient te zijn of zelfs een band dient te hebben met wat op een bepaald moment voor hem of haar gepost wordt. Het toestel werd gebruikt om veel spelletjes te spelen iets waar verzoekende partij geen aanleg, goesting en tijd voor had.

In de huidige elektronische maatschappij vervaagt elke echte reële band en wordt vervangen door een elektronische irreële band. Deze irreële band heeft niets te maken met de plaats waar men zich effectief zou bevinden en heeft zelfs in veel gevallen zelfs geen reële band meer met de persoon over wiens identiteit het zou gaan.

De raadsman van de verzoekende partij herinnert zich nog zeer goed dat de eerste GSM die benut werd door hemzelf deze van diens vader was...

Het moment dat de zoon berichten plaatste was hij overtuigd dat moeder ergens ondergedoken was. Hij was niet op de hoogte van enige gevangenschap of het regime en de gebeurtenissen binnen voormelde gevangenschap.

Het is juist dergelijk type handelen dat juist besproken werd in een artikel in het Nieuwsblad/De Standaard van bijvoorbeeld 19 juli 2016, pagina 21, ook te vinden in de Standard van diezelfde datum. Via Facebook of Google kan men zich immers desgewenst aanmelden als Mickey Moose en is er geen enkele garantie nopens de identiteit van de betrokkene, door de raadsman van verzoekende partij toegevoegd.

Net de vluchtigheid en onbetrouwbaarheid van internet zorgen voor discussies wat al dan niet fake-news zou zijn.

Er worden dan ook op het moment van de gevangenschap foto's geplaatst van andere tijdstippen, dit door de zoon. Het relaas van de verzoekende partij nopens de gevangenschap en de dramatische gebeurtenissen lopende de gevangenschap is doorleefd en resulteert in zeer emotionele momenten. Een en ander strookt met voorgelegde medische bescheiden."

Dat zij zich wendde tot het militaire hospitaal, verklaart verzoekster als volgt:

"Het is in het algemeen niet ongewoon dat men zich voor medische verzorging wendt tot een persoon die men kent, dokter (S.), vermoedelijk een Tutsi. Men moet die persoon ook kunnen vertrouwen. In die zin was de oplossing die verzoekende partij koos zo ongewoon niet. Zeker in de gestelde periode waren nog niet alle militairen direkt verwijderd uit overheidsdienst. Zij kon worden verstoppt in een privékamer. De arts is intussen niet langer in Burundi, doch is vertrokken naar Rwanda waar hij werkzaam is (CGVS p. 10). De arts kon niet langer bereikt worden in Burundi (CGVS p. 10). Zo de dokter Tusi is, lijkt de keuze voor Rwanda zeker niet onlogisch."

Over de geboorte van haar kinderen, stelt verzoekster:

"Verzoekende partij werd totaal geen uitleg gevraagd op dit punt, daar waar de opstelling van documenten zoals in casu niet ongewoon is. Er wordt in een hospitaal geen attest verleend. De geboorteakte kan opgesteld worden in hetzij de plaats waar een van beide ouders woont, in het geval van (H.) de toenmalige woonplaats van de moeder, hetzij de plaats waar één van beide ouders een band mee heeft in het geval van Issa, de geboorteplaats van de vader."

Waar haar beroep als restauranthouder in Citiboke in twijfel wordt getrokken, betoogt verzoekster:

"Verzoekende partij is gehuwd op 10 december 2011 (CGVS 2), datum die de oprichting van het restaurant voorafgaat, zodat een vermelding van een andere plaats op dit moment niet relevant lijkt. Zij woonde pas in Citiboke sinds 2012, hetgeen kennelijk na zowel huwelijk als geboorte van de kinderen. Het restaurant werd pas opgericht na het huwelijk van de verzoekende partij (CGVS p. 4), zodat enige vermelding van een plaats in de huwelijksakte daarop niet kan slaan. Dat de kinderen voorheen naar het centrum naar school gegaan zijn en dat later naar een betere privéschool werd gegaan is niet van die aard om te weerleggen dat het restaurant/woonplaats bij vertrek in de opgegeven wijk Cibitoke. Het komt ook niet onlogisch over dat iemand van Tutsi-origine in een Tutsi-wijk een restaurant gaat openen, die dan hoofzakelijk door Tutsi's wordt bezocht, Tutsi's die dan nog in hoofdzaak behoren tot de oppositie of die dit minstens geacht worden te zijn.

Het restaurant zelf ligt eerder in een arme buurt van de hoofdstad, waarbij men zijn cliënteel logischerwijze minder gaat zoeken via digitale weg. Het cliënteel was mensen uit de buurt zelf (CGVS p. 4), hetgeen trouwens uiteindelijk verklaart waarom de inval van het restaurant en de daarvolgende gebeurtenissen hebben plaatsgevonden. In het restaurant kwamen veel jongeren uit de buurt eten, zodat het niet onlogisch overkomt dat er binnengevallen wordt in het restaurant waarvan men makkelijk kon aannemen dat men die buurt, een Tutsi/oppositie buurt, te maken zou kunnen hebben met tegenstanders van het regime. Vaak waren onder de jongeren de vrienden te vinden van haar kozijn, die op die wijze iets vlotter de toegang hebben gevonden tot het restaurant.

Decoratrice voor trouwplechtigheden was een louter bijberoep, waarbij men het cliënteel die iets meer dient te kunnen betalen eerder dient te zoeken bij de meerbegoeden. Er werd een zeer beperkt deel van het inkomen op die wijze vergaart. De verklaringen vullen zich op dit punt duidelijk aan (...)

De kinderen gingen naar het veel beter geachte privéonderwijs, eerst in het centrum en daarna in Kigobe (CGVS p. 5). Het is niet ongewoon dat men zijn kinderen toevertrouwt aan het beste onderwijs. Zelfs in Europa of de Verenigde Staten is het niet ongewoon dat kinderen toevertrouwd worden aan de onderwijsinstelling van zijn keuze en dat daarbij zoals in casu de school bus aangewend wordt.

Het facebookprofiel van de zoon vermeldt een al te absurde combinatie van wel zeer verschillende plaatsten, die onmogelijk aan één bepaalde plaats kan worden vastgelinkt. Het lijkt eerder een aangeven te zijn van een puber die blijkbaar nergens thuishoort.

Dergelijke conclusies trekken zelfs zonder maar enige verdere vragen te stellen nopens de buurt en leefomgeving van de verzoekende partij (slechts een vraag nopens restaurants in de buurt wordt gesteld) is kennelijk onredelijk. Zo men zou twifelen nopens de afkomst van een kandidaat vluchteling worden steeds vragen gesteld ten einde na te gaan waar men juist vandaan komt."

Aangaande de situatie van haar man, doet verzoekster, verwijzende naar een website van de regering van het Verenigd Koninkrijk, gelden dat er geen uitsluit is over het bekomen van de nationaliteit en dat de nationaliteit voor minderjarige kinderen geboren buiten het Verenigd Koninkrijk niet onmiddellijk wordt bekomen. Verder wijst zij op de voorwaarden voor een visum gezinshereniging. Er is een lange behandelingsduur, men kan niet direct terecht bij een ambassade en verzoekster kwam thans te weten dat een gezinshereniging geen optie was daar haar man onvoldoende inkomsten had. *"Er is bovendien een verschil tussen het eventueel gerechtigd zijn op een nationaliteit en het kunnen inroepen en bekomen van die nationaliteit. Om uiteindelijk de Engelse nationaliteit te kunnen) verwerven dienden de kinderen in Engeland te raken. Er kon dus geen plaats bereikt worden waar de kinderen een paspoort zouden kunnen krijgen. Dit probleem is vergelijkbaar met de Volga-Duitsers, deze konden de Duitse nationaliteit krijgen zodra wettig verblijf in de Europese Unie zou kunnen aangetoond worden; zo dat niet het geval was, kon dit niet.*

Verder is het zo dat een procédure vanuit het derde land waar verzoekende partij en haar kinderen tijdelijk verbleef jaren zou duren. Daar zou het probleem geweest zijn dat er geen medicamenten ter beschikking waren. In die zin kan men uiteraard niet lang wachten. Een dode kan niet meer reizen noch enige nationaliteit verwerven.

Zo de situatie zo eenvoudig had geweest als de bestreden beslissing thans voorhoudt, dan zou inderdaad toch gekozen zijn voor de eenvoudiger oplossing. Een en ander wijst dus duidelijk op een onderliggende grotere problematiek".

Voorts voert verzoekster aan:

"In een rapport van de Verenigde Naties vindt men als geheime opsluitingsplaats een politiepost "Chez Ndayaye" naast de begraafplaats van Ndayaye (HRC - UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights): Report of the United Nations Independent Investigation on Burundi (UNIIB) established pursuant to Human Rights Council resolution S-24/1 [A/HRC/33/37], 20 September 2016 (te vinden op [ecoi.net](http://www.ecoi.net)) http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1474454917_a-hrc-33-37-e-auv.doc (Advance unedited version), p. 12). Verzoekende partij geeft zelf aan dat de plaats een zeer groot terrein betreft (CGVS p. 13) Op deze plaats in de nabijheid van presidentieel graf werden een aantal daar vermoorde personen begraven in gemeenschappelijke graven, eerder kuilen. In diezelfde omgeving liggen ook een golfterrein en het hotel "Source du Nil" In die zin lijkt de beschrijving zoals opgegeven door de verzoekende partij duidelijk afdoende te zijn en de bewoordingen van de verzoekende partij een duidelijk bestaande plaats op te geven. De bestreden beslissing interpreteert de verklaringen van de verzoekende partij verkeerdelijk zo dat het de preciese begraafplaats van de oud président zou betreffen; wat er ook van zij zelfs ongeacht of de oud président daar al dan niet begraven is, wordt de plaats met de naam van de oud président aangeduid.

Er dient benadrukt te worden dat het verhoor plaatsvondt in de Franse taal en niet direct van het Swahili naar het Nederlands, zodat gelet op de extra vertaling in de verklaringen het zeer goed mogelijk is dat bij de vertaling de nadruk is gekomen op het element begraafplaats van de oud president. Voor zover nodig wijst verzoekende partij er op dat op de juiste begraafplaats van de président er nog andere personen begraven zijn in het artikel aangeduid als de helden van de démocratie. Het artikel bevat slechts enige algemene inlichtingen nopens de begrafenis zelve, zonder verder aanduidigen wat met het terrein in ruime zin verder werd gedaan."

Vervolgens gaat verzoekster in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze herhaalt zij dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een gedateerd rapport, daar waar recentere bronnen aanwezig zijn. Verzoekster verwijst naar recentere bronnen die de kansen voor haar asielaanvraag doen stijgen.

Verzoekster vestigt voorts andermaal de aandacht op het gegeven dat zijzelf en haar kinderen Tutsi zijn. Er zijn oproepen om Tutsi's te vermoorden zoals men insecten om het leven helpt.

Verzoekster verwijst naar informatie over de mensenrechtenschendingen in Burundi. Zij geeft aan de hand hiervan een uiteenzetting omtrent de (veiligheids-)situatie en de gepleegde mensenrechtenschendingen in Burundi in de periode 2015-2017; onder meer in de wijk Cibitoke waar zij een restaurant had. In dit kader vestigt zij meermaals de nadruk op de behandeling van Tutsi's en van vrouwen. *"De bestreden beslissing beperkt zich tot de beoordeling betreffende een onderdaan van Burundi, daar waar het kennelijk van belang is het oordeel te vellen over de specifieke etnische groep waartoe de verzoekende partij behoort namelijk de Tutsi's. Uit de verklaringen; blijkt dat de verzoekende partij Tutsi is (CGVS p. 3) alsook de andere gezinsleden (CGVS 2-3).*

De bestreden beslissing geeft aan alsof het geweld zich zou concentreren in Bujumbura. In de periode april 2015 tot juni 2016 vielen de meeste slachtoffers van geweld in de provincie Bujumbura Mairie te betreuren. Daarna vielen de slachtoffers meer verspreid door het land.

(...)

Daarenboven is de verzoekendepartij een HIV-patiënt. Het is niet zonder meer aan te nemen dat men de nodige medicamenten overal kan krijgen. Thans is het zo dat door het uitvallen van de Europese hulp, dit als sanctie op de mensenrechten er zelfs geen HIV-medicamenten in geheel Burundi te krijgen zijn. Zowel moeder als zoon hebben HIV, waarbij bij de zoon reeds de longen en lever zijn aangetast. Het gegeven van een uitvallende gezondheidszorg vindt men zelfs terug in het rapport van het CGVS (p. 46), al zijn de gegevens gedateerd in die zin dat de teugval al groter is geworden."

Verzoekster wijst voorts op het risico bij terugkeer uit het buitenland. Zij stelt:

"De bestreden beslissing geeft geen motieven weer wat betreft de terugkeer uit het buitenland na daar enige tijd gebleven te zijn. Het is te wrezen dat de verzoekende partij bij terugkeer zal vervolgd worden. Er zijn gevallen gekend van personen die teruggekeerd waren naar Burundi en vervolgd werden (Human Rights Watch, Burundi's Human Rights Crisis - Materials published by Human Rights Watch, april 2015 tot juli 2016.) Deze vraag stelt zich des te meer nu er oproepen zijn om Tutsi's te vermoorden en er al te veel verkrachtingen van Tutsi vrouwen zijn."

Over de neergelegde documenten, geeft verzoekster tot slot aan:

"De verzoekende partij heeft duidelijk in haar verklaringen aangegeven dat de bevoegde autoriteiten kost wat kost een beroep wilden plaatsen op de huwelijksakte. Het feit dat zij Koranlessen aan kinderen gaf was hier de aanleiding om op de akte lerares in te vullen (CGVS p. 5). Er kan niet ingezien worden waarom de huwelijksakte niet zou stroken met de huwelijksakte. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat het huwelijk dateert van 10 december 2011 (CGVS p. 2) , van voor de activiteiten als restauranthouder; anders had dit beroep aangegeven geweest. Te bemerken is dat de uitgifte van de huwelijksakte niet mag verward worden met het huwelijk zelfe.

De doktersattesten lijken in overeenstemming te zijn met de verklaringen. Dat de vaststelling van een traumatisch sexueel betekent dat er zich iets ernstigs in het verleden heeft voorgedaan. Verzoekende partij vertoont lopende het verhoor een lidteken aan de arm opgelopen na de verkrachting door drie mannen (CGVS p. 7)

Et dient ook te worden vermeld dat de vrouw tijdens het vertellen over de verkrachting uiterst emotioneel is en begint te wenen (CGVS p. 7). Nergens in de bestreden beslissing worden deze elementen ontmoet in de motieven."

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog algemene informatie over de (veiligheids-)situatie en mensenrechtenschendingen in Burundi bij het verzoekschrift (bijlagen 3-6).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt voor wat de overige aangevoerde elementen betreft bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een opsomming van bepalingen en een algemene en theoretische toelichting in het verzoekschrift met betrekking tot de geschonden geachte bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster aanspraak kan maken op een internationale beschermingsstatus.

2.3. Verzoekster vestigt in het onderhavige verzoekschrift meermaals en nadrukkelijk de aandacht op het gegeven dat de landeninformatie in het dossier gedateerd is en dat er recentere bronnen zijn. Bovendien werd in de bestreden beslissing het gegeven dat zij een vrouw is en dat zijzelf en haar kinderen Tutsi zijn, niet beoordeeld, zodat de asielaanvraag in dit kader niet werd onderzocht.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing van 14 juni 2017 gesteund op de COI Focus van Cedoca van 31 maart 2017 over de veiligheidssituatie in Burundi, waarin de situatie werd opgevolgd tot februari 2017. Daarin wordt ook vermeld dat de situatie continu wordt opgevolgd: indien er zich fundamentele veranderingen voordoen of ontwikkelingen die een significante impact hebben op de situatie, dan wordt deze COI Focus zo snel mogelijk geactualiseerd. De informatie die werd gevoegd aan het dossier dient dan ook in dit licht te worden onderzocht. Het *“Algemeen Ambtsbericht Burundi”* van 22 maart 2017 (verzoekschrift, stuk 3) sluit zeer nauw aan bij de analyse in de COI Focus en beslaat de periode van april 2015 tot eind 2016. Het *“Report of the United Independent Investigation on Burundi (UNIIB) established pursuant to Human Rights Council resolution S-24/1”* van 20 september 2016 (verzoekschrift, stuk 4) wordt tevens gebruikt als informatiebron in de COI Focus. In de COI Focus wordt ook gerefereerd naar *“Rapport du Secrétaire général sur le Burundi. S/2017/165.”* van 23 februari 2017 dat recenter is dan het rapport waarnaar verzoekster verwijst.

Verzoekster voegt evenwel ook de berichten van 18 april 2017 en 15 juni 2017 van *“UN Office of the High Commissioner for Human Rights”* (verzoekschrift, stukken 5-6). Daaruit blijkt dat de High Commissioner zegt dat meldingen van ernstige mensenrechtenschendingen aan het licht blijven komen. Hij vraagt ook de overheid in Burundi om UN Human Rights Office onbelemmerde toegang te verlenen, om te kunnen toezien op de situatie van de mensenrechten in het hele land, om beschuldigingen van ernstige mensenrechtenschendingen onafhankelijk te kunnen controleren en steun te kunnen verlenen aan de autoriteiten om de daders te berechten. Overeenkomstig Resolutie 33/24 tot oprichting van de onderzoekscommissie voor Burundi, stelt deze commissie haar eindrapport voor op de zesendertigste zitting van de Raad voor de Mensenrechten, in september 2017. Dit eindrapport wordt noch door verzoekster, noch door de commissaris-generaal aan het dossier toegevoegd, hoewel dit, gelet op de landeninformatie die zich wel in het dossier bevindt, wordt beschouwd als een essentieel element om een beoordeling te kunnen maken van de nood aan internationale bescherming *ex nunc*.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 juni 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP